

Behalve de meerdere of mindere gemakkelijheid van assimilering der ijzerpraeparaten, is de smaak een factor, waardoor dikwijls de keuze bepaald wordt; wanneer ik dus sprak van bovenmatig zuurgehalte, is daarmede geenszins beweerd, dat in het praeparaat van den Heer DE GROOT vrij zuur voorkomt; alléén dit, dat de reactie en de smaak zuur zijn in tegenoverstelling van het ijzerpeptonaat van den Heer VERWEIJ, dat op de grens staat van smakeloos en neutraal te zijn: ceteris paribus dus een voordeel aan de zijde van het ijzerpeptonaat.

Veel bedenkelijker is echter de begripsverwarring, waar de Heer DE GROOT, zich beroepende op eene uitspraak van Prof. OERTEL, het *innemen* van eiwit identificeert met het *opnemen* daarvan in het bloed.

Eiwit wordt niet in het bloed opgenomen dan nadat het in pepton is omgezet, en dit is hier juist de *cardo quaestionis*. Werd het ijzeralbuminaat door de aanraking met de in het maagsap aanwezige pepsine gemakkelijk in ijzerpeptonaat omgezet, dan was het voordeel van het ijzerpeptonaat slechts hierin gelegen, dat de omzetting reeds van te voren buiten het lichaam had plaats gegrepen en dat b. v. in gevallen van sterk uitgedrukte anaemie, waar op krachtige maag-digestie dikwijls niet te rekenen valt, het ijzerpeptonaat nog nut zoude kunnen stichten, waar het ijzeralbuminaat grootendeels werkeloos zoude zijn; maar dit nu is juist mijn hoofdgrief tegen het ijzeralbuminaat, (dat mij drong tot het zoeken naar een ijzerpeptonaat), dat het ijzeralbuminaat van DE GROOT uiterst langzaam en onvolkomen in ijzerpeptonaat wordt omgezet, wanneer het met pepsine bij 40° gedigereerd wordt, waaruit met grond mag geconcludeerd worden, dat het maagsap weinig of niet tot de omzetting van het ijzeralbuminaat bijdraagt.

Veel meer echter dan alle theoretiseeren geldt bij mij hier de empirie, en ik betwijfel niet, dat de vergelijkende proeven, die met het eene of andere praeparaat genomen zullen worden, wat betreft de snelheid van werking in het voordeel van het ijzerpeptonaat zullen uitvallen, waarvan ik reeds herhaaldelijk de gelegenheid had mij te overtuigen.

Tiel, 20 Januari 1886.

Dr. F. PH. KÜTHE.

COCA-CULTUUR.

In de brochure van Dr. J. NEVINNY, getiteld: *das Cocablatt*, staat o. a. dat Erythroxyton Coca in 1854 door Dr. J. K. HASSKARL met goed succes naar Java overgebracht en aldaar geplant is, doch dat deze zijn verdere cultuur moest staken, op uitdrukkelijk bevel van den Chef van den Geneeskundigen Dienst in Neerlandsch Indië, die ze als gevaarlijk voor de kolonie beschouwde.

Zou men thans niet in eenig officiëel wetenschappelijk genootschap, b. v. in de *Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst*, de coca-cultuur in Indië ter sprake kunnen brengen? Of zou werkelijk de kans om de meerderjarige mannelijke bevolking van Insulinde, die reeds 5 pCt. onmatige amfloenschuivers telt, misschien nog 5 pCt. psychisch en physisch even ontaarde coqueros (cocamisbruikers) te bezorgen, kunnen opwegen tegen het groote nut, van de cocaine meer onder ieders bereik te brengen; welk nut nog grooter

zal worden, als proeven met het intern gebruik van een coca-infuus of decoet, bijv. bij parturientes, goede resultaten zouden opleveren, om nu nog te zwijgen van de financiële voordeelen, die de coca-cultuur belooft?

Amsterdam, Januari 1886.

J. H. ANSCHÜTZ.

B E R I C H T E N.

BUITENLAND.

LONDEN. — In *the British Medical Journal* van 23 Januari wordt met lof van het zoogenaamde „Jodoformum absolutum” van de Scheringsche fabriek te Berlijn gewaagd. Het is langs electrolytischen weg bereid, zuiver citroengeel van kleur en door afwijving zeer gemakkelijk tot een zeer fijn poeder te brengen.

— Het verscherpte toezicht op de onbeheerde honden op de openbare straat, dat op 17 Januari eindigde, is wederom met 60 dagen verlengd. Het politiereglement van 4 December, betreffende het muilbanden, is tot nader order van kracht verklaard.

EDINBURGH. — Gedurende het laatste Academiejear telde de Universiteit 3525 studenten, of 124 meer dan in 1884, hieronder 1829 in de Geneeskunde, waarvan 736 of 40 pCt. uit Schotland en 664 of 36 pCt. uit Engeland. Door een gift van Mr. WILLIAM EWAN, groot 5000 p. st., werden de gebouwen der Medische faculteit aanzienlijk vergroot en verbeterd.

PARIJS. — PASTEUR schreef aan iemand, die bij hem inlichtingen over het al of niet dol zijn van een hond, waardoor hij gebeten was, inwon, het volgende. „Iedere hond, hetzij hij al of niet blijft vreten, sterft, wanneer hij door rabies wordt aangetast, binnen weinige dagen. Blijft hij vreten, dan volgt de dood alleen wat later, doorgaans echter leeft het dier niet langer dan 10 dagen; meestal sterft het reeds op den 8sten dag. Gedurende dien tijd wordt de rabies inmiddels duidelijk. Sluit dus uw hond op, leg hem aan den ketting en kom hem, hetzij om hem te reinigen of te voeden, niet te nabij. Overleeft hij den 10den dag, wees dan gerust. Blijf intusschen, zoo gij gebeten zijt, op uwe wond letten, het speeksel van een gezonden hond kan microben bevatten, die abscesvorming kunnen veroorzaken en in sommige gevallen heeft een dusdanige beet bloedvergiftiging ten gevolge gehad. Was uw hond duidelijk door rabies aangetast, kom dan bij mij en ik ben bereid u te helpen”.

— PASTEUR heeft zich tegenover de kwetsende en onwaardige wijze, waarop Dr. LORINSER, Geneesheer-Directeur van het Wiedener gasthuis, zijne jongste werkzaamheid in de *Wiener Wochenschrift* van 19 December critiseerde, in een schrijven aan den Heer SILAS te Weenen, verantwoord. In dit schrijven, voor een deel in de Oostenrijksche bladen openbaar gemaakt, betoogt PASTEUR dat LORINSER, als vermoedelijk tot de partij der antivaccinisten behorende, door het resultaat zijner proeven in eene niet geringe verlegenheid wordt gebracht en dat zijne werkzaamheid voor hem en zijne consorten niet anders dan „un sujet d'ennui et de dépit” kan opleveren. Daar, waar de strijd met wetenschappelijke argumenten verval, kan alleen in laster en belediging eene gebrekkige retraite gezocht worden. Gelukkig kan de laster „la brutalité des faits” niet omverwerpen en zal het spreekwoord „la calomnie passe, la vérité reste” steeds bewaarheid worden. Een der hoofdargumenten van LORINSER bestond daarin, dat het onverklaarbaar is hoe men het eenmaal bij den mensch ingebrachte rabies-gift door nieuwe invoering van hetzelfde virus zoude kunnen verzwakken